

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7. 3. 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Faita a soudců JUDr. Milana Štejra a Mgr. Miroslava Mlčáka v trestní věci obžalovaných **J.M.**, narozené XXXXX a **RNDr. P.H.**, narozeného XXXXX,

takto:

K odvolání státního zástupce a obžalovaných J. M. a RNDr. P. H. se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 19. 4. 2017 č. j. 4T 25/2015 – 645 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaní

1. J.M., rozená XXXXX, narozená XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, XXXXX XXXXX s.r.o. XXXXX, v současnosti bytem XXXXX

2. RNDr. P.H., narozený XXXXX XXXXX, okres týž, XXXXX, trvale bytem XXXXX,

se uznávají vinnými, že

na přesně nezjištěném místě nejpozději dne 14. října 2014 v 08:17 hod. při telefonickém rozhovoru mezi obžalovaným RNDr. P.H. a obžalovanou J.M. požádala obžalovaná J.M. obžalovaného RNDr. P.H. o úplatek ve výši 25.000 Kč pro blíže nezjištěného novináře z deníku MF Dnes za to, že v údajně připravované reportáži o slabém výsledku komunálních voleb ČSSD nebudou zmíněny negativní údaje o obžalovaném RNDr. P.H. a o jeho trestním stíhání, které by jej mohly poškodit a obžalovaný RNDr. P.H. jí tento úplatek ve výši 25.000 Kč slíbil a současně si domluvili schůzku na 15. října 2014, avšak v blízkosti firmy obžalované J.M., byl obžalovaný RNDr. P.H. dne 15.10.2014 v 08:07 hod. policií zatčen a mimo jiné byla u něho zajištěna finanční hotovost ve výši 20.000 Kč,

tedy

1. obžalovaná J.M.

v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu pro jiného žádala úplatek,

2. obžalovaný RNDr. P.H.

pro jiného v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu slíbil úplatek,

čímž spáchali

1. obžalovaná J.M.

přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku,

2. obžalovaný RNDr. P.H.

přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku a

odsuzují se

1. obžalovaná J.M.

Podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se jí výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 67 odst. 2 písm. b), § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalované ukládá **peněžitý trest** v počtu 25 (dvaceti pěti) denních sazeb, přičemž výše jedné denní sazby činí 1 000 Kč, tedy celkem ve výměře 25 000 Kč (dvacet pět tisíc korun českých).

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, **náhradní trest** odnětí svobody v trvání 3 (tří) měsíců.

2. obžalovaný RNDr. P.H.

Podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání 8 (osmi) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se mu výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 67 odst. 2 písm. a), § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest** v počtu 20 (dvaceti) denních sazeb, přičemž výše jedné denní sazby činí 1 000 Kč, tedy celkem ve výměře 20 000 Kč (dvacet tisíc korun českých).

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, **náhradní trest** odnětí svobody v trvání 2 (dvou) měsíců.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

1. Okresní soud v Chebu napadeným rozsudkem, který je druhým v této věci vyhlášeným, uznal obžalovanou J.M. vinnou pokusem přečinu podvodu podle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1 trestního zákoníku a obžalovaného RNDr. P.H. pokusem přečinu podplacení podle § 21 odst. 1, § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. Obžalovaní se podle skutkových zjištění okresního soudu pokusů těchto přečinů dopustili tím, že

na přesně nezjištěném místě nejpozději dne 14. října 2014 v 08:17 hod. při telefonickém rozhovoru mezi obžalovaným RNDr. P.H. a obžalovanou J.M. požádala obžalovaná J.M. obžalovaného RNDr. P.H. o úplatek ve výši 25.000 Kč pro blíže nezjištěného novináře z deníku MF Dnes za to, že v údajné připravované reportáži o slabém výsledku komunálních voleb ČSSD nebudou zmíněny negativní údaje o obžalovaném RNDr. P.H. a o jeho trestním stíhání, které by jej mohly poškodit, kdy tak učinila z pozice XXXXX firmy P., s.r.o., která zajišťuje mimo jiné provozování reklamy a poradenské činnosti v reklamě a ekonomiky a obžalovaný RNDr. P. H. jí tento úplatek ve výši 25.000 Kč slíbil a současně si domluvili schůzku na 15. října 2014, avšak v blízkosti firmy obžalované J.M., byl obžalovaný RNDr. P.H. dne 15.10.2014 v 08:07 hod. policií zadržán a mimo jiné byla u něho zajištěna finanční hotovost ve výši 20.000 Kč.

2. Okresní soud za toto jednání obžalované J.M. uložil podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon jí podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 67 odst. 1 za použití § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku jí dále uložil peněžitý trest ve výši 25 000 Kč sestávající se z 25 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku jí pro případ nevykonání tohoto trestu ve stanovené lhůtě stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obžalovanému RNDr. P.H. uložil podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle těchto zákonných ustanovení jako u obžalované J.M. mu uložil peněžitý trest ve výši 20 000 Kč sestávající se z 20 denních sazeb po 1 000 Kč a náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jednak státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu, jednak oba obžalovaní. Státní zástupce ho podal v neprospěch obou obžalovaných, u obžalované J.M. do výroku o vině a trestu, u obžalovaného RNDr. P.H. do výroku o vině. Státní zástupce zastává neustále právní názor, že obžalovaná J.M. v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu žádala pro sebe nebo pro jinou osobu úplatek. Prostřednictvím úplatku mělo dojít k ovlivnění poskytování svobodných a objektivních informací v celostátním tisku. Pokud se nepodařilo zjistit jméno novináře, pro kterého měla obžalovaná úplatek žádat, nelze automaticky dovozovat její podvodný úmysl. Ten okresní soud v popisu skutku nijak nespécifikoval. Obžalovaná spolupracovala se spoluobžalovaným dlouhodobě a nebylo prokázáno, že by ho při své činnosti v minulosti někdy podvedla. Podle názoru odvolatele požadovala finanční plnění 25 000 Kč jako úplatek ve smyslu § 334 odst. 1 trestního zákoníku, a to minimálně pro sebe. Její jednání mělo být právně posouzeno jako dokonání přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku. Protože jde o přísnější právní kvalifikaci než v napadeném rozsudku, měl jí být uložen přísnější trest odnětí svobody.
4. Ve vztahu k obžalovanému RNDr. P.H. okresní soud nesprávně jeho jednání posoudil jako pokus přečinu podplacení podle § 21 odst. 1, § 332 odst. 1 trestního zákoníku, ačkoliv se jedná o dokonání trestný čin tím, že obžalovaný úplatek slíbil.
5. Státní zástupce navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) trestního řádu zrušil napadený rozsudek u obžalované J.M. ve výroku o vině i trestu, u obžalovaného RNDr. P.H. ve výroku o vině (ale pak by musel být povinně podle § 258 odst. 2 trestního řádu zrušen i ve výroku o trestu) a podle § 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že obžalovanou J.M. uzná vinnou přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku a podle tohoto zákonného ustanovení jí uloží trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem výkonu trestu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 2,5 roku a podle

týchž ustanovení jako v napadeném rozsudku jí uloží peněžitý trest 25 000 Kč a náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obžalovaného RNDr. P.H. pak uzná vinným přečinem podplacení podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku.

6. Obžalovaná J.M. podala odvolání prostřednictvím svého obhájce do všech výroků napadeného rozsudku. Uvedla, že okresní soud v novém řízení změnil právní kvalifikaci jejího jednání, avšak neprovedl k ní žádné dokazování. Obžalovanou neupozornil na možnost odchylného právního posouzení skutku. Nebyl jí poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby po změně právní kvalifikace.
7. Obžalovaná zopakovala svoji obhajobu, že jejím jednáním nebyl spáchán žádný trestný čin. V daném případě se jednalo o učebnicový příklad krizového public relations s cílem omezit nebo úplně vyloučit negativní vliv krizové situace na pověst a image zastupovaného, kupříkladu před zlomyslnými útoky. V obecné rovině se v praxi jako nástroje tohoto postupu využívá komunikace s médií, mezi kterou spadají publicita, tiskové zprávy, odpovědi na dotazy médií, public relations články, tiskové konference a v neposlední řadě i placené inzeráty. Společnost P., s. r. o. (*dále jen „společnost P.“*), již je obžalovaná XXXXX, se zabývá i public relations. Obžalovaného RNDr. P.H. tato společnost zastupovala opakovaně, naposledy na základě smlouvy ze dne 1. 4. 2014. Odměna za tyto služby byla ujednána na částku 50 000 Kč. Platby za vykonanou činnost společností P. proběhly vždy v hotovosti na základě faktur. Uvedená smlouva byla ukončena dohodou smluvních stran ze dne 23. 9. 2014. Obžalovaná navrhuje provést k důkazu podklady, které prokazují, že smlouva byla řádně plněna. Jednání obou obžalovaných tedy směřovalo k uzavření nové smlouvy, na základě které by obžalovaná znovu poskytla svoje služby a prostřednictvím placeného inzerátu se případně vyjádřila ke skutečnostem ohledně článku, který měl být dle jejích informací připravován. Zároveň navrhla provést k důkazu dokumentaci ke spolupráci s obžalovaným před uzavřením výše uváděné smlouvy. Tyto listiny označené v odvolání obžalovaná k němu připojila.
8. Obžalovaná považuje za meritum věci, že kontaktovala spoluobžalovaného v souvislosti s podnikatelskou činností společností P. za účelem poskytnutí služeb public relations. Byla dohodnuta schůzka, na které by buď došlo ke zrušení dohody o ukončení ze dne 23. 9. 2014, anebo k uzavření smlouvy nové, jejímž obsahem by bylo nové poskytnutí služeb public relations obžalovanému. To koneckonců potvrdil i spoluobžalovaný v hlavním líčení. Je to podporováno i výpověďmi svědkyně J.J. a svědka M.S. (obžalovaná části těchto výpovědí jmenovaných svědků v odvolání cituje). Předmětná smlouva byla policií zajištěna písemně i elektronicky. Nemohlo objektivně dojít k jakékoli manipulaci s předmětnou smlouvou v elektronické podobě. Pokud orgány činné v trestním řízení pochybovaly o tom, že obžalovaný měl společnosti P. platit za služby public relations v hotovosti, v daném případě se nejednalo o porušení zákona č. 254/2004 Sb., ale nešlo ani o nic nestandardního. V hotovosti platil obžalovaný i za předchozí poskytnuté služby, o čemž svědčí listinné důkazy založené ve spise (odvolatelka je vyjmenovává). Bylo prokázáno, že není nic neobvyklého v rámci realizace public relations ovlivňovat mínění veřejnosti prostřednictvím placených inzerátů. Svědek J.P., který pracuje v deníku MF Dnes sice uvedl, že placené inzeráty se většinou používají pouze v předvolební kampani, což však ne zcela odpovídá skutečnosti. I k tomu obžalovaná navrhla doplnit dokazování o vyjmenované důkazy. Z nich podle ní vyplývá, že zmíněná část výpovědi svědka J.P. není pravdivá. Na příkladu I.M. lze prokázat, že placená inzerce se používá i po skončení volebních kampaní, například pro poděkování voličům. Objednatel není omezován v tom, kdy může či nemůže placený inzerát publikovat. Jedná se o zpoplatněnou službu. Tento postup měl být prováděn i v případě obžalovaného RNDr. P.H. Za placenou inzerci byla vystavena proforma faktura znějící na částku 17 353,06 Kč. Částka 25 000 Kč, kterou měl obžalovaný za poskytnutí public relations ze strany společnosti P. zaplatit, odpovídá rozsahu případné placené inzerce, na které se měli obžalovaní v rámci plánové schůzky 15. 10. 2014 dohodnout. Je běžné a ze strany PR agentury žádoucí, aby za případné vytvoření placeného inzerátu zaplatil klient předem.

9. Podle výpovědi svědka J.P. v případě zpracovávání podnětu nebo tématu týkající se veřejně známé osoby či politika se této umožní vyjádřit se. Redaktor se buď obrací přímo na ni, nebo pokud ho tato osoba odkáže na zastupující agenturu, obrací se na ni. Jmenovaný svědek připustil, že podle běžné praxe agentura předtím, než redaktor kontaktuje veřejně známou osobu či politika, požádá redaktora, aby se již mohla vyjádřit. Obžalovaná upozorňuje na skutečnost, že v deníku MF Dnes docházelo k ovlivňování obsahu článků ve prospěch politického hnutí ANO, přičemž v souvislosti s ovlivňováním obsahu článků je jedním z těch, kteří měli obsah článku ovlivňovat, též svědek J.P. Je tedy možné, že jeho výpověď mohla být tendenční. Proto je třeba přehodnotit výpovědní hodnotu svědka, který mohl vědět, zda je článek, o němž hovořila obžalovaná, skutečně připravován. Orgány činné v trestním řízení neprokázaly, že článek nebyl připravován, jediným svědkem k potvrzení jejich domněnky má být svědek J.P., který se však sám na ovlivňování článků v deníku MF Dnes podílel. Je tedy přípustná obhajoba obžalované, že se mohla dozvědět o připravovaném článku v rámci činnosti společnosti P. a snažila se minimalizovat škody, které by mohly vzniknout spoluobžalovanému jeho zveřejněním bez adekvátní odezvy, například ve formě placeného inzerátu.
10. Obžalovaná tuto část uzavírá s tím, že se jednalo o standardní obchodní případ a jednání obžalované lze charakterizovat jako ofertu na poskytnutí služeb public relations v rozsahu eliminace možných negativních dopadů zjištěných obžalovanou ohledně osoby spoluobžalovaného. Ve vztahu k trestnému činu podvodu obžalovaná namítla, že spoluobžalovaného nevedla v omyl ani jeho omylu nevyužila. Znovu zopakovala důvod sjednané schůzky. Naopak obžalovaná se mohla stát obětí podvodu ze strany MF Dnes, když jí byly sděleny informace o připravovaném článku, který podle svědka J.P. nebyl zřejmě připravován.
11. Obžalovaná opakovaně namítla nezákonnost odposlechu ze dne 14. 10. 2014 a vyjádřila nesouhlas s opačným názorem soudu prvního stupně. Uzavřela, že ve vztahu k ní nejsou splněny žádné podmínky uvedené v § 88 odst. 1 a tedy ani odstavce 6 trestního řádu. Poukázala na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. 7. 2014 č. j. 8 Tdo 109/2014. Pokud u obžalované byla změněna právní kvalifikace na pokus trestného činu podvodu, nejde o trestný čin, k jehož stíhání by byla Česká republika zavázána mezinárodní smlouvou. Znovu zopakovala, že spoluobžalovaného nevedla v omyl, požadovaná částka 25 000 Kč odpovídá nákladům, které měly vzniknout společnosti P. v souvislosti s případným zastupováním obžalovaného. Kromě toho podle odvolatelky nebyly splněny ani podmínky § 88 odst. 3 trestního řádu, podle něhož je policejní orgán povinen průběžně vyhodnocovat, zda nadále trvají důvody, které vedly k vydání příkazu k odposlechu, a pokud pominuly, je policejní orgán povinen odposlech ukončit. Odvolatelka dovozuje, že po zahájení trestního stíhání měl policejní orgán ukončit odposlech, neboť z něho zjištěné skutečnosti nevedly k odhalení trestné činnosti, kterou měl odposlech údajně sledovat. Ke dni 14. 10. 2014 důvody k odposlechu pominuly, neboť již dne 19. 9. 2014 bylo v jiné trestní věci obžalovaného RNDr. P.H. zahájeno trestní stíhání. To bylo následně státním zástupcem zastaveno, a to opakovaně. Důvodem bylo právě to, že policejní orgán opakovaně pochybil při právní kvalifikaci skutku. Jestliže k takovému pochybení v právní kvalifikaci došlo, nelze zpětně zjistit, zda byl odposlech ve vztahu k obžalovanému v jiné trestní věci nařízen v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 trestního řádu, když obžalovaný v této jiné věci nakonec nebyl ani obviněn. Nelze stanovit, jaká právní kvalifikace měla být ve vztahu k němu použita.
12. Obžalovaná namítá, že nezákonně byl pořízen i Příkaz k zjištění údajů o telekomunikačním provozu ze dne 21. 10. 2014 sp. zn. 3 Nt 623/2014 nařízený podle § 88a trestního řádu ve vztahu k telefonnímu číslu užívanému společností P. Ten byl totiž vydán pouze na základě odposlechu ze dne 14. 10. 2014, který je nepoužitelný. V době vydání příkazu ke zjištění údajů nebyly žádné relevantní důkazy, které by opodstatňovaly jeho vydání. V té souvislosti obžalovaná odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 11. 2016 sp. zn. 4 Pzo 14/2016. Na ten lze vztáhnout případ obžalované.

13. Obžalovaná J.M. navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, zopakoval dokazování v rozsahu učiněném soudem prvního stupně, doplnil dokazování o důkazy navrhované v odvolání a zprostil jí v plném rozsahu obžaloby. K odvolání obžalované jsou připojeny listinné důkazy, které jsou v odvolání vyjmenovány. Krajský soud je ve veřejném zasedání provedl podle § 213 odst. 1 trestního řádu.
14. Obžalovaný RNDr. P.H. zaměřil odvolání zdůvodněné svým obhájcem proti všem výrokům napadeného rozsudku. Považuje za stěžejní důkaz záznam odposlechu telekomunikačního provozu, který provedl policejní orgán dne 14. 10. 2014 na základě příkazu soudkyně Okresního soudu v Chebu vydaného v jiné trestní věci. Obžalovaný setrvává na svém konstantním stanovisku, že ho nelze použít jako důkaz v projednávané věci. Účelem vydání předmětného příkazu bylo zadokumentovat motiv a podíl jednotlivých účastníků na jednání, které bylo v té době prověřováno policejním orgánem před zahájením trestního stíhání pro podezření ze spáchání zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Obě usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného vydaná v jiné trestní věci byla posléze státním zástupcem zrušena a policejní orgán poté znovu trestní stíhání nezačal. Policejní orgán nepřipustně pokračoval v provádění odposlechu i přesto, že byl v daném období zcela zřejmě vyčerpán účel, pro který byl tento odposlech soudkyní nařízen. V té souvislosti obžalovaný poukazuje na § 88 odst. 3 trestního řádu. Cílem vydaného příkazu bylo zadokumentování motivu a podílu jednotlivých účastníků na jednání, k jehož prověřování docházelo. Výsledkem prověřování bylo zahájení trestního stíhání obžalovaného a jeho spoluobviněného Ing. J.V. První usnesení však bylo policejním orgánem vydáno 19. 9. 2014, tedy téměř měsíc před zaznamenaným hovorem mezi oběma obžalovanými. Navíc v té době už oba byli protokolárně vyslechnuti. Proto obžalovaný zastává názor, že v době pořízení záznamu jeho hovoru s obžalovanou M. už netrvaly důvody, pro které k vydání příkazu soudkyně Okresního soudu v Chebu došlo, když příkaz byl vydán pouze za účelem zadokumentování motivu a podílu jednotlivých účastníků na prověřovaném jednání.
15. Obžalovaný v odvolání cituje ustanovení § 88 odst. 6 trestního řádu a rozebírá podmínky, za kterých lze odposlech a záznam telekomunikačního provozu nařídit. Trestní řízení nebylo vedeno pro zločin s horní hranicí trestní sazby nejméně 8 let ani se nejednalo o trestný čin, který je v předmětném ustanovení přímo uveden. Nesouhlasí ani s tím, že bylo vedeno trestní stíhání pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání Českou republiku zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Okresní soud nezdůvodnil, proč by měla být Trestněprávní úmluva o korupci aplikovatelná na projednávaný případ. Proto je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný. Zmíněná smlouva pamatuje především na veřejné činitele, které v článku 1 písm. a) vyjmenovává. Mezi zde uvedené osoby nelze obžalovaného RNDr. P.H. zařadit. Ten byl místostarostou v Mariánských Lázních, ovšem to samo o sobě nestačí, neboť článek 2 a 3 úmluvy zavazují Českou republiku k trestní represi jenom tehdy, pokud má úplatek vliv na povinnosti veřejných činitelů při výkonu jejich funkce. V tomto případě obžalovaný neměl podplácet veřejného činitele a ani sám neměl úplatek přijímat, protože se jedná o spoluobžalovanou M., ve vztahu k níž mají význam článek 7 a 8 úmluvy, které pamatují na podplácení i přijímání úplatků toho, kdo podniká nebo pracuje v podnikatelském subjektu soukromého sektoru, ale to jen tehdy, pokud má takový člověk v důsledku úplatku porušit své povinnosti a musí mít povinnost speciální. Podle obžalovaného ve vztahu k obžalovaným nelze užít článek 2 a 3 úmluvy, protože z pozice veřejného činitele žádný z nich úplatek nepřijímal ani o podplácení žádného dalšího veřejného činitele neusiloval. Ve vztahu k obžalované M. však nelze aplikovat ani článek 7 a 8 úmluvy, neboť obžalovaná neporušila žádnou speciální povinnost a neexistence porušení zvláštní povinnosti byla soudem shledána rovněž ve vztahu k údajně uplácenému novináři. Okresní soud si v odůvodnění napadeného rozsudku protičeří, když uvádí, že k aplikaci Trestněprávní úmluvy možno přikročit s ohledem na jednání obžalované M., následně však uvádí, že její jednání vlastně nevykazuje v soukromém sektoru žádného porušení její speciální povinnosti jako prokuristky obchodní společnosti a následně i přesto dospívá k závěru, že jelikož mluvíme o úplatkářství a

toto je postižitelné dle Trestněprávní úmluvy o korupci, může být záznam telekomunikačního provozu zachycen při odposlechu v jiné věci a použit jako důkaz i nyní. Podle obžalovaného na údajně trestněprávní relevantní jednání obžalovaných nelze žádný z článků Trestněprávní úmluvy vztáhnout, proto je nutné její aplikaci jako celku odmítnout. Nejedná se o jiný úmyslný čin, k jehož stíhání by Českou republiku zavazovala vyhlášená mezinárodní smlouva.

16. Obžalovaný považuje odposlech a záznam telekomunikačního provozu za nezákonný, proto absolutně neúčinný a jako k takovému k němu nelze přihlížet a musí být vyloučen z hodnocení při zjišťování skutkového stavu věci. K tomu přistupuje i problematika *doktríny plodů z otráveného stromu*, zejména ve vztahu k posouzení, zda je možné v trestním řízení připustit použití důkazu, byla-li informace o jeho existenci získána nezákonně. Obžalovaný poukazuje na zdrženlivý postoj Ústavního soudu České republiky k této problematice. Nicméně dovozuje, že pokud je procesně nepoužitelný záznam odposlechu telefonické komunikace obžalovaných, není použitelná ani výpověď obžalovaného z přípravného řízení ze dne 16. 10. 2014 (čl. 113-115).
17. Obžalovaný ve vztahu ke korekci právní kvalifikace jeho jednání vytkl okresnímu soudu, že se blíže nezabýval otázkou, zda může být obecným zájmem zájem na sdělení informace o příčinách špatného volebního výsledku určité politické strany v rámci soutěže politických stran a zda se mohlo jednat o informaci pro veřejnost důležitou. Podle obžalovaného se o obstarání věci obecného zájmu v tomto smyslu nejednalo, proto nemohla být naplněna skutková podstata trestného činu podplácení ani ve stádiu pokusu. Přípravovaný článek měl být zaměřen na slabý výsledek voleb ČSSD mimo jiné s poukazem na minulé působení obžalovaného v hotelu Berolina v Mariánských Lázních. Mělo se jednat vesměs o bulvární sdělení, které by na výslechu proběhnuvších voleb stejně nic nezměnilo. Navíc v době, kdy měl být článek uveřejněn, už obžalovaný jako veřejně činná osoba nepůsobil, neboť ke dni 1. 10. 2014 odstoupil z kandidátky komunálních voleb a vzdal se i funkce místostarosty v Mariánských Lázních.
18. Přestože obžalovaný setrvává na stanovisku, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, z procesní opatrnosti napadá i nepřiměřenost výše uloženého trestu. Má za to, že ve vztahu k němu měl být zvážen postup podle § 46 odst. 3 trestního zákoníku a mělo být upuštěno od jeho potrestání. Obžalovaný navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
19. Krajský soud z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu předcházejícího řízení, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlídnout tehdy, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků.
20. Okresní soud v Chebu prvním rozsudkem ze dne 13. 4. 2016 uznal obžalovanou J.M. vinnou přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku a obžalovaného RNDr. P.H. přečinem podplácení podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku, a to na stejném skutkovém základě jako napadeným rozsudkem. Oběma obžalovaným uložil podmíněné tresty odnětí svobody a peněžité tresty.
21. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 5. 12. 2016 sp. zn. 6 To 266/2016 k odvolání obou obžalovaných podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu tento rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně. Vyjádřil se k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který se týkal telefonického hovoru mezi obžalovanými dne 14. 10. 2014. Dovedil, že nelze vytýkat policejnímu orgánu, že podle § 88 odst. 3 trestního řádu odposlech neukončil před skončením doby, na kterou byl povolen. Uvedl, že ačkoliv byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu zákonným způsobem pořízen v jiné trestní věci obžalovaného RNDr. P.H., nebyly zatím zjištěny překážky, které by bránily použít ho jako důkaz i v projednávané věci podle § 88 odst. 6 věta třetí trestního řádu. Kromě toho obžalovaný ve výpovědi z přípravného řízení dne 16. 10. 2014 popsal obsah předmětného telefonického rozhovoru se spoluobžalovanou v podstatných rysech tak, že je možno i na jejím základě učinit

skutková zjištění uvedená ve výroku o vině. Krajský soud dále rozebral obsah tohoto rozhovoru. I podle výpovědi obžalovaného a považoval za zřejmé, že částka, kterou měl obžalovaný předat obžalované J.M., nebyla určena jako záloha na zamýšlenou smlouvu o dalším poskytnutí PR služeb ani na vysvětlující placený inzerát, ale měla být předána redaktorovi za to, že článek nevyjde, k čemuž měla obžalovaná využít svého kontaktu a vlivu. Změnu výpovědi obžalovaného v hlavním líčení označil krajský soud za nevěrohodnou.

22. Soud druhého stupně dále vytkl napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost v otázce právní kvalifikace. Dovodil, že cílem jednání obžalovaných nebylo ovlivnění podnikatelských vztahů mezi zainteresovanými osobami, ale snaha zabránit uveřejnění negativního článku o obžalovaném. Nelze proto dovodit souvislost mezi žádostí o úplatek, respektive slibem úplatku pro jiného, a podnikáním ve smyslu příslušných skutkových podstat. Okresní soud se měl zabývat tím, zda zamýšlené předání peněžní částky 25 000 Kč nesouviselo s obstaráním věci obecného zájmu. V té souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího soudu České republiky z 19. 2. 2013 sp. zn. 4 Tdo 27/2013, podle něhož je obecným zájmem také zájem občanů na informování o veřejném životě. Soud prvního stupně se měl zabývat tím, zda v projednávané věci může být obecným zájmem zájem na sdělení informace o příčinách špatného volebního výsledku určité politické strany v rámci soutěže politických stran a zda se může jednat o informaci pro veřejnost důležitou. Pokud tomu tak bude a bude prokázáno, že se článek v tomto duchu připravoval k uveřejnění, nepovažoval krajský soud za vyloučenou trestní odpovědnost obou obžalovaných za žádost nebo slib úplatku, a to nikoli v souvislosti s podnikáním, ale v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu. Pokud by příprava takového článku prokázána nebyla, měl okresní soud posoudit, zda obžalovaná nevedla spoluobžalovaného v omyl v úmyslu obohatit se a způsobit mu škodu nepravdivým tvrzením o přípravě článku k uveřejnění a zda tím proto nenaplnila znaky skutkové podstaty pokusu přečinu podvodu. V případě obžalovaného RNDr. P.H., který mohl jednat v omylu, do kterého ho uvedla spoluobžalovaná, ovšem jeho jednání a úmysl směřovaly k poskytnutí úplatku, měl okresní soud posoudit, zda obžalovaný za této situace nemohl naplnit znaky pokusu trestného činu podplacení, a to nezpůsobitelného, neboť individuální objekt tohoto trestného činu nemohl být objektivně zasažen, nebylo-li by prokázáno, že by se článek připravoval.
23. Krajský soud se bude nejprve zabývat procesními námitkami odvolatelů. Obžalovanou J.M. nebylo nutné upozorňovat podle § 225 odst. 2 trestního řádu na možnost právní kvalifikace jejího jednání jako přečinu podvodu podle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1 trestního zákoníku, neboť toto upozornění se vztahuje pouze na možnost uznat obžalovaného vinným trestným činem podle přísnějšího ustanovení zákona. Pokus přečinu podvodu je mírnějším trestným činem než přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku, jímž byla uznána vinnou prvním rozsudkem. Kromě toho na možnost tohoto právního posouzení byla obžalovaná upozorněna doručením prvního usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 12. 2016 sp. zn. 6 To 266/2016, k němuž došlo dne 8. 2. 2017. Kromě toho krajský soud jednání obžalované jako pokus přečinu podvodu nekvalifikoval (viz níže).
24. Krajský soud se ve svém prvním rozhodnutí poměrně podrobně zabýval zákonností a použitelností odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který se týká telefonického rozhovoru obou obžalovaných ze dne 14. 10. 2014. S níže uvedenou výjimkou nemá potřebu na svých závěrech nic měnit. Odposlech byl zákonným způsobem soudkyní Okresního soudu v Chebu povolen v jiné trestní věci obžalovaného RNDr. P.H. posléze vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 6T 35/2015 (obžalovaný Ing. J.V.). V této věci bylo trestní stíhání jmenovaného obviněného a také obžalovaného RNDr. P.H. poprvé zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 19. 9. 2014. Dne 14. 10. 2014 proběhl zmíněný rozhovor mezi obžalovanými J.M. a RNDr. P.H. a dne 17. 10. 2014 státní zástupce první usnesení o zahájení trestního stíhání tohoto obžalovaného zrušil. Znovu bylo zahájeno jeho trestní stíhání druhým usnesením policejního orgánu ze dne 24. 11. 2014. I toto usnesení bylo státním zástupcem dne 5. 1. 2015 zrušeno a poté už trestní stíhání obžalovaného RNDr. P.H. zahájeno nebylo. Telefonický

hovor, jehož se odposlech týká, tedy proběhl po vydání prvního usnesení o zahájení trestního stíhání RNDr. P.H. v jiné věci, které však dosud nebylo pravomocné. I proto policejní orgán nemusel odposlech ukončovat z důvodů uvedených v § 88 odst. 3 trestního řádu před skončením doby, na kterou byl povolen. To nemusel ani v případě, kdyby první usnesení o zahájení trestního stíhání už bylo pravomocné. Použitelnosti odposlechu by nebránilo ani to, že v trestní věci obžalovaného RNDr. P.H., v níž byl pořízen, nedošlo ani k pravomocnému zahájení trestního stíhání tohoto obžalovaného. Stejně tuto problematiku řeší i rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tdo 109/2014. Potud krajský soud nemá důvod na svých závěrech nic měnit.

25. Odposlech a záznam telekomunikačního provozu byl tedy zákonným způsobem povolen a proveden v jiné trestní věci obžalovaného RNDr. P.H., v níž nakonec ani nedošlo k pravomocnému zahájení jeho trestního stíhání. Podle § 88 odst. 6 věta třetí trestního řádu v jiné trestní věci, než je tak, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je v této věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odstavci 1 nebo souhlasí-li s tím uživatel odposlouchávané stanice. O poslední případ se nejedná. Podle § 88 odst. 1 trestního řádu je-li vedeno trestní řízení pro zločin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 8 let, dále je-li vedeno trestní řízení pro zde vyjmenované trestné činy, nebo je-li vedeno pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, může být vydán příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo.
26. Proti obžalovaným není ani nebylo vedeno řízení pro zločin s předpokládanou horní hranicí trestní sazby nejméně 8 let nebo pro trestný čin vyjmenovaný v tomto ustanovení. Zbývá posoudit, zda trestní řízení proti nim je vedeno pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Tuto podmínku nelze hodnotit bez souvislosti s níže uvedenými právními úvahami odvolacího soudu. V dané věci přichází v úvahu pouze Trestněprávní úmluva o korupci ze dne 27. 1. 1999 publikovaná pod č. 70/2002 Sb. m. s. (*dále jen „Úmluva“*). Proto je třeba posoudit, zda tato Úmluva zavazuje Českou republiku k stíhání takového jednání, pro které je vedeno proti obžalovaným trestní řízení. Článek 1 Úmluvy pod písmenem a) definuje pojem „veřejný činitel“. Články 2 a 3 označené jako *Podplácení tuzemských veřejných činitelů a Přijímání úplatků tuzemskými veřejnými činiteli* stanoví smluvním stranám povinnost přijmout taková legislativní a jiná opatření, která by (zjednodušeně vyjádřeno) pokládala za trestný čin podle tuzemského práva podplácení a přijímání úplatku pouze veřejnými činiteli, je-li tento čin spáchán úmyslně. Jinými slovy tato ustanovení nezavazují smluvní stranu k trestnímu stíhání korupce, při níž podplácí nebo přijímá úplatek někdo jiný než veřejný činitel, tedy osoba vyjmenovaná v článku 1 písmeno a) Úmluvy. Kromě toho Články 7 a 8 Úmluvy řeší *Podplácení v soukromém sektoru a Přijímání úplatku v soukromém sektoru*. Zavazují smluvní strany pokládat za trestný čin podle vnitrostátního práva zde označená jednání, je-li takový čin spáchán úmyslně.
27. Krajský soud už ve svém prvním rozhodnutí vyslovil právní názor, že v projednávané věci nelze dovodit souvislost mezi žádostí o úplatek, respektive slibem úplatku pro jiného v souvislosti s podnikáním. Nelze proto hovořit o tom, že by proti obžalovaným bylo vedeno trestní stíhání pro jiný úmyslný čin, k jehož stíhání Českou republiku zavazuje Článek 7 nebo Článek 8 Úmluvy. Krajský soud vzal nakonec za prokázané (viz níže), že se mezi obžalovanými jednalo o žádost o úplatek, respektive slib jeho poskytnutí v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu, za kterou je považován zájem společnosti na úplném a objektivním informování občanů o veřejném životě, konkrétně o příčinách špatného volebního výsledku určité politické strany v rámci soutěže politických stran. Nicméně nelze uzavřít, že by některý z obžalovaných v této věci působil jako veřejný činitel ve smyslu článku 1 písmeno a) Úmluvy. Proto ani její články 2 a 3 nezavazují Českou republiku ke stíhání toho typu jednání, kterého se dopustili oba obžalovaní. Proto podle názoru krajského soudu proti obžalovaným není vedeno žádné trestní řízení předpokládané v § 88 odst. 1 trestního řádu, které by opravňovalo k vydání příkazu k odposlechu a záznamu

telekomunikačního provozu, v důsledku čehož podle § 88 odst. 6 věta třetí trestního řádu nelze předmětný odposlech a záznam telekomunikačního provozu použít ani v projednávané věci.

28. Krajský soud proto v tomto směru částečně koriguje své právní úvahy uvedené v předchozím rozhodnutí. Je si vědom usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 6. 2013 sp. zn. 15 Tdo 510/2013, podle něhož pojem „úmyslný trestný čin, ke jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva“, v § 88 odst. 1 trestního řádu nelze vykládat tak, že jde jen o trestné činy, u kterých je stíhání takových činů zavazuje přímo či bezprostředně vyhlášená mezinárodní smlouva, neboť v takovém případě by byl jejich okruh jen velmi omezený, ale jde o všechny trestné činy, které mají podklad nebo navazují na mezinárodní smlouvy, jež obsahují závazek pro státy jako jejich smluvní strany stíhat nebo postíhat některá jednání ve skutkových podstatách těchto trestných činů popsaných, i když konkrétní vnitrostátní postih se zásadně provádí podle skutkových podstat trestných činů, které jsou součástí právního řádu České republiky. Zmíněné rozhodnutí totiž řeší jinou situaci, než která je dána v projednávané věci.
29. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že je nezákonný *Příkaz ke zjištění údajů o telekomunikačním provozu*, který vydal podle § 88a odst. 1 trestního řádu dne 21. 10. 2014 soudce Okresního soudu v Chebu (čl. 255). Cílem tohoto úkonu bylo objasnit vazby obžalované na další osobu, která měla být redaktorem Mladé Fronty Dnes, přede dnem 14. 10. 2014. Proti obžalované bylo vedeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku s předpokládanou trestní sazbou trestu odnětí svobody od 6 měsíců do 5 let, tedy s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky. Proto jsou procesně použitelné i výstupy z tohoto procesního úkonu. Jejich důkazní hodnota je však nulová, protože se jimi nepodařilo zjistit ve výše naznačeném směru žádné konkrétní poznatky.
30. Přes výše konstatovanou nepoužitelnost odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ohledně rozhovoru mezi oběma obžalovanými okresní soud dospěl ke správným skutkovým závěrům vyjádřeným v popisu skutku ve výroku o vině napadeného rozsudku. Ty totiž lze spolehlivě konstruovat z výpovědi obžalovaného RNDr. P.H. z přípravného řízení ze dne 16. 10. 2014 (čl. 110-116), ale také ze samotného nálezu finanční částky 20 000 Kč u tohoto obžalovaného dne 15. 10. 2014 po zatčení policií bezprostředně před plánovanou schůzkou se spoluobžalovanou, na které jí měla být tato částka předána. Obžalovaný ve zmíněné výpovědi skutečnosti předcházející zamýšlenému předání této částky velmi podrobně popsal ve shodě se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně. Jde o zákonně provedený důkaz, tedy o důkaz procesně použitelný. Nejde o „plod z otráveného stromu“, ale o zcela samostatný zdravý strom, tedy důkazní prostředek. Obžalovaný byl před výslechem řádně poučen jako obviněný včetně poučení o právu odmítnout výpověď, kterého nevyužil. Z protokolu vyplývá, že nejprve vypovídal spontánně, poté reagoval na dotazy vyslyšajících. Výslechu byli přítomni obhájci obou obžalovaných. Obžalovaný po výslechu souhlasil s jeho výpovědí, po skončení protokolace měl možnost si protokol znovu pozorně přečíst, s jeho obsahem souhlasil, nežádal žádných změn a doplnění a jako správný jej podepsal.
31. Krajský soud už ve svém dřívějším rozhodnutí reagoval na obhajobu obžalované J.M., které přizpůsobil v hlavním líčení svou výpověď obžalovaný RNDr. P.H. Stejně jako okresní soud ji odmítl a považoval ji za nevěrohodnou. Vysvětlil, jaké úvahy ho k tomu vedly. Na této důkazní situaci se nic nezměnilo, obžalovaná tuto obhajobu opakuje i v odvolání. Její podstatou je, že společnost P. po předpokládaném vydání negativního článku o obžalovaném hodlala v té souvislosti obžalovanému znovu nabídnout PR služby, peníze tedy měly sloužit jako záloha na zamýšlenou smlouvu o jejich poskytnutí a na vysvětlující placený inzerát. O tom skutečnosti, které uvedl v přípravném řízení obžalovaný RNDr. P.H., rozhodně nesvědčí. Sama obžalovaná v souvislosti s negativním článkem o spoluobžalovaném uváděla, že se v Mariánských Lázních „neslo éterem“, že se takový článek připravuje, placený inzerát měl mít vysvětlující charakter pro případ, že by takový článek vyšel. Spoluobžalovaný však v přípravném řízení uvedl, že mu spoluobžalovaná říkala, že za určitých okolností článek nevyjde. Sdělila mu, co ho to bude stát,

dokonce naléhala, aby jí peníze předal dříve, než zamýšlel, neboť následující den 15. 10. 2014 ve 14.00 hodin má mít schůzku s redaktorem, a proto toho dne nejpozději v 11.00 hodin musí odjet do Prahy. Krajský soud ve shodě se soudem prvního stupně nemá důvod nic měnit na svém závěru, že částka, kterou měl obžalovaný RNDr. P.H. předat spoluobžalované J.M., neměla být použita jako platba za uveřejnění inzerátu.

32. Krajský soud ve svém posledním rozhodnutí uložil okresnímu soudu, aby se v souvislosti s tím, zda se zamýšlený negativní článek o obžalovaném skutečně připravoval či nikoli, zabýval možnou právní kvalifikací jednání obžalované J.M. jako pokus přečinu podvodu, jednání obžalovaného RNDr. P.H. jako nezpůsobilý pokus trestného činu podplacení. Soud druhého stupně tyto právní závěry nevyslovil kategoricky. Okresní soud podle nich v napadeném rozsudku jednání obžalovaných právně posoudil. Za takové situace však zejména ve vztahu k obžalované J.M. v popisu skutku nevystihl zákonné znaky skutkové podstaty pokusu přečinu podvodu. Okresní soud v podstatě převzal popis skutku z prvního zrušeného rozsudku. Nevyjádřil v něm podvodné jednání obžalované ani podvodný úmysl, například formulací, že obžalovaná požádala spoluobžalovaného o úplatek ve výši 25 000 Kč pod nepravdivou záminkou, že jde o úplatek pro blíže nezjištěného novináře z deníku MF Dnes.
33. Dokazování v projednávané věci je úplné a skutková zjištění v zásadě správná. Soud druhého stupně se znovu zabýval právní kvalifikací prokazaného jednání obou obžalovaných. Bylo prokázáno, že obžalovaná J.M. nejpozději dne 14. 10. 2014 v 8.17 hod. při telefonickém rozhovoru s obžalovaným RNDr. P.H. tohoto požádala o částku 25 000 Kč pro blíže nezjištěného novináře z deníku MF Dnes za to, že v údajné připravované reportáži o slabém výsledku komunálních voleb ČSSD nebudou zmíněny negativní údaje o obžalovaném a jeho trestním stíhání, které by jej mohly poškodit. Bylo prokázáno, že obžalovaný jí tento úplatek v telefonickém rozhovoru slíbil, domluvili si schůzku na následující den, ale před ní byl obžalovaný policií zatčen a mimo jiné byla u něho nalezena finanční hotovost ve výši 20 000 Kč. Pro právní kvalifikaci je významné, zda obžalovaná pro tento účel zmíněnou částku skutečně požadovala, nebo zda se z její strany jednalo pouze o záminku, aby mohla od spoluobžalovaného peníze vylákat a obohatit sebe nebo jiného. Posledně uvedené stanovisko zastává soud prvního stupně. Krajský soud ve shodě se státním zástupcem zastává stanovisko první. V té souvislosti zdůrazňuje, že obžalovaná J.M. se spoluobžalovaným spolupracovala dlouhodobě a opakovaně mu poskytovala PR služby. Jejich spolupráce byla korektní, obžalovaný RNDr. P.H. jí za poskytnuté služby řádně platil, nic jí nedlužil. Nenabízí se jediný důvod, proč by obžalovaná měla spoluobžalovaného výše popsaným způsobem podvádět za účelem obohacení sebe nebo jiného. Koneckonců částka, kterou požadovala, nebyla tak vysoká, aby si obžalovaná tímto způsobem výrazně „pomohla“. Podle názoru soudu druhého stupně lze mít za prokazané, že peníze, které měla obžalovaná od spoluobžalovaného dostat, skutečně byly určeny pro nezjištěného novináře z deníku MF Dnes za to, že neověřejí připravovanou negativní reportáž o obžalovaném. Na tom nic nemění skutečnost, že tento konkrétní novinář nebyl zjištěn ani nebylo prokázáno, že by se taková reportáž v deníku MF Dnes nebo v jiném deníku připravovala. Krajský soud dospěl k závěru, že obžalovaná pro jiného (nezjištěného redaktora) žádala úplatek, obžalovaný RNDr. P.H. jí ho slíbil. Finanční částka v hotovosti je nepochybně úplatkem ve smyslu § 334 odst. 1 trestního zákoníku. Jde o neoprávněnou výhodu spočívající v přímém majetkovém obohacení, kterého se má dostat se souhlasem uplácené osoby (obžalované) jiné osobě (redaktorovi), a na kterou není nárok.
34. Další otázkou je, zda obžalovaná pro jiného žádala úplatek a obžalovaný jí ho slíbil v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu nebo v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného. Soud druhého stupně už ve svém prvním rozhodnutí odmítl poslední alternativu a vysvětlil, z jakých důvodů nelze dovodit souvislost mezi žádostí o úplatek, respektive slibem úplatku pro jiného v souvislosti s podnikáním ve smyslu skutkových podstat přečinu přijetí úplatku a přečinu podplacení. Na těchto závěrech se nic nemění. Odvolací soud však zastává názor (ve shodě s usnesením Nejvyššího soudu České republiky z 19. 2. 2013 sp. zn. 4 Tdo 27/2013), že obecným

zájmem je i zájem občanů na informování na veřejném životě. Přitom není podstatné, jakou formu má informace, která tvoří podstatu obecného zájmu. Je bez významu i to, kdo tuto informaci získal. Podle zmíněného rozhodnutí za obecný zájem lze považovat sdělování informace o politické minulosti veřejně činné osoby, neboť se jedná o informaci pro veřejnost důležitou. Z provedených důkazů, zejména výpovědi obžalovaného RNDr. P.H. z přípravného řízení, vyplývá, že cílem úplatku bylo zabránit vydání článku, který by se zabýval příčinami špatného volebního výsledku ČSSD v komunálních volbách v Mariánských Lázních s poukazem na pochybné soukromé aktivity obžalovaného jako člena ČSSD a osoby, která na kandidátce dříve figurovala, a o jeho trestním stíhání.

35. Podle názoru krajského soudu může být obecným zájmem i zájem na sdělení informace veřejnosti o příčinách špatného volebního výsledku určité politické strany v rámci soutěže politických stran, byť na komunální úrovni, může se jednat o informaci pro veřejnost důležitou. Pokud bylo prokázáno, že obžalovaná J.M. se záměrem zabránit vydání článku obsahujícímu takové informace požádala spoluobžalovaného o úplatek a ten jí ho slíbil, naplňuje jednání obžalované znaky přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku a jednání obžalovaného znaky přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. Krajský soud proto zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a sám znovu rozhodl tak, že oba obžalované v souladu se skutkovými zjištěními uvedenými ve výroku o vině napadeného rozsudku uznal vinnými posledně uvedenými přečiny.
36. Krajský soud musel v návaznosti na zrušení výroku o vině zrušit v napadeném rozsudku i výrok o trestu. Mohl o něm znovu rozhodnout. Stejně jako soud prvního stupně u obou obžalovaných zvolil kombinaci podmíněně odložených trestů odnětí svobody a trestů peněžitých. Vzhledem k fikci neodsouzení u obžalované J.M. a naprosté bezúhonnosti obžalovaného RNDr. P.H. mohl vystačit s podmíněnými tresty odnětí svobody. Při stanovení druhu a výše trestu zohlednil i to, že iniciátorkou trestné činnosti byla obžalovaná J.M., jinými slovy, pokud by tato o úplatek nepožádala, spoluobžalovaný by neměl důvod jí ho slíbit. Obžalovaná byla ohrožena trestem odnětí svobody od 6 měsíců do 5 let (§ 331 odst. 2 trestního zákoníku), obžalovaný trestem odnětí svobody až na 2 léta (§ 332 odst. 1 trestního zákoníku). Proto musel být přísnější trest podmíněně odloženého odnětí svobody uložen obžalované J.M. Krajský soud jí proto podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon jí za splnění podmínek § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let. Obžalovanému RNDr. P.H. uložil stejný trest jako okresní soud v napadeném rozsudku, tedy podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců za použití stejných zákonných ustanovení jako u spoluobžalované podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Krajský soud oběma obžalovaným uložil peněžitě tresty, a to obžalované J.M. podle § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, obžalovanému RNDr. P.H. podle písm. a) tohoto zákonného ustanovení. Je zcela na místě uložit obžalovaným i trest zasahující jejich majetkovou sféru. Výměra peněžitě trestu u každého z obžalovaných kopíruje částku, o kterou obžalovaná J.M. požádala (25 000 Kč), respektive kterou jí spoluobžalovaný RNDr. P.H. zamýšlel předat (20 000 Kč). Krajský soud obžalovaným uložil podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku přiměřené náhradní tresty odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, a to v závislosti na výměře stanovených peněžitých trestů, u obžalované J. M. v trvání 3 měsíců, u obžalovaného RNDr. P.H. v trvání 2 měsíců.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze

prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 7. 3. 2018

JUDr. Pavel Fait v. r.
předseda senátu